

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2533/2021
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Видаковић адвокат из ..., против туженог ЈП „ЕПС“ Београд - Огранак РБ „Колубара“, Лазаревац, кога заступа Александар Будалић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2305/21 од 18.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2305/21 од 18.06.2021. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 432/19 од 23.04.2021. године, у ставу првом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 89.707,00 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 432/19 од 23.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, за период од октобра 2016. године закључно са мајем 2020. године, на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада, исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа па до исплате и да на ове износе у корист тужиоца уплати надлежном Републичком фонду за ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од јула 2016. године закључно са августом 2019. године, на име мање исплаћене зараде за време коришћења годишњег одмора, исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате и да у корист тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом трећим изреке,

обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.220,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2305/21 од 18.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 432/19 од 23.04.2021. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, за период од октобра 2016. године закључно са мајем 2020. године, на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном, као и захтев да у корист тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 432/19 од 23.04.2021. године у ставу другом и трећем изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време. У спорном периоду од октобра 2016. године до маја 2020. године тужилац је рад обављао тако што је радио сваки други дан у времену од 07,00 до 19,00 часова, односно сваки други дан по 12 часова, а између тога је одмарао 36 сати. Организација рада код туженог је била таква да је тужилац мењао другог запосленог на истом радном месту сваког другог дана. Тужени је за тако обављени рад вршио обрачун и исплату зараде тужиоцу у складу са чланом 30. Посебног колективног уговора, али без увећања од 8,9% по основу сменског рада, у складу са чланом 38. Посебног колективног уговора. По том основу, тужени дугује тужиоцу износ 227.074,11 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, оценивши да је тужилац у наведеном временском периоду радио у сменама и зато има право на увећану зараду у складу са чланом 108. став 4. Закона о раду и чланом 38. став 1. тачка 4. Посебног колективног уговора туженог, у висини утврђеној вештачењем.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, начин рада тужиоца нема карактер сменског рада, због чега он неосновано потражује од туженог исплату по том основу.

Овакво правно становиште другостепеног суда није правилно.

Дефиниција сменског рада садржана је у Директиви Европске Уније 2003/88/ЕЦ која није непосредни извор права али доприноси његовом тумачењу. По тој дефиницији, сменски рад је такав начин организације рада у коме радници мењају једни друге на истом радном месту у складу са одређеним обрасцем, укључујући образац ротирања који може бити непрекидан или са прекидима (континуиран или дисконтинуиран).

Запослени на истим пословима које је радио и тужилац смењивали су се према унапред утврђеном редоследу, 12 сати рада - 36 одмора - 12 сати рада, што значи да је у конкретном случају обављан сменски рад.

Тужени није спорио да је тужилац рад обављао на изложени начин, нити је оспорио висину тужиоачевог потраживања утврђену вештачењем, па је због погрешне примене материјалног права од стране другостепеног суда побијана пресуда преиначена и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлука садржана у другом ставу изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су досуђени трошкови поступка по ревизији у укупном износу од 89.707,00 динара, и то за: састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, судску таксу за ревизију у износу од 28.683,00 динара и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 43.024,00 динара. Висина ових трошкова одређена је применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе, према вредности предмета спора.

Одлука садржана у другом ставу изреке донета је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП. По оцени Врховног касационог суда, трошкови туженог за одговор на ревизију нису били нужни, због чега је такав његов захтев одбијен.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**